

da celebrar la pròxima Assemblea a Granada, a la primera quinzena d'Octubre d'aquest any.

En la sessió de clausura s'elegí com a President del Directori el Dr. Sàncnis Bergon i com a Delegats Regionals els doctors Felip Villalobos, per la Regió Andalusia; Dr. Enric Barbaquí, per l'Estremenyà; doctor Dacio Crespo, per la Lleonesa; Dr. J. M.ª Blanch Fortacin, per la Castellana; Dr. Tomàs Tobaja, per la Aragonesa; Dr. Segundo Feijóo, per la Gallega; doctor M. Sánchez Sarachoga, per la Montanyesa; doctor Claudi Armendarzi, per la Vasco-Navarra; Dr. Lluís Solé, per la Catalana; Dr. Nicolau Belmonte Dumont, per la Llevantina.

Durant els dies que els entusiastes assembleistes ens honoraren amb llur visita, procuràrem fer-los agradosa l'estada en la nostra ciutat però la manca de preparació i la nostra incipient educació col·lectiva, privà que tan bons companys fossin rebuts com mereixien.

La importància de l'Assemblea ens patentitza la necessitat que arreu se sent d'intensificar la idea de classe i la conveniència de mantenir les nostres agrupacions prou fortes per a fer estretament complir el que segons les nostres aspiracions s'ha ja llegislat i per a imposar noves orientacions que futures lleis hauran de definir i canalitzar.

Nosaltres, davant de les representacions dels Col·legis de tot Espanya veiérem més que mai la necessitat d'una actuació àmplia i lliure com la del nostre SINDICAT.

J. MESTRE PUIG

Principis de Deontologia

I Si el metge té el dret de pretendre a l'estimació dels seus col·legues i a l'efectiva gratitud dels seus clients, deu, per esser-ne digne, inspirar-se en tots els seus actes dels principis que constitueixen l'essència de la *Deontologia*. És de l'incumbència dels Sindicats mèdics, guardians de les tradicions que són l'honor de la professió, de formular les regles generals i de vigilar, en cas contrari, llur estricta aplicació.

A—DEURES DEL METGE PER A SI MATEIX

Abans que tot, el metge es deu a si mateix, com deu al cos de què forma part, la obligació d'ésser un home honest i perfecte. Per aquest motiu, deu abstenir-se de tota forma, malgrat sigui indirecta, de *charlatanisme*, que en el fons té per objecte l'explotació de la credulitat pública; usurpar títols o enganyar al públic amb el valor dels que es posseeixen, recórrer, per a explotar la clientela, a una publicitat extra-mèdica i de la qual el malalt no pot conèixer lo ben fundat; totes aquestes formes són incorrectes.

III Són igualment condemnables, tots els medis encaminats a l'edificació d'una situació professional, per altres procediments que la ciència i l'abnegació,

soles bases de tota notorietat llegendària i durable. Així, són prohibits tots els actes de *regateig* o de *connivència*, comissions o gratificacions a buscadors, hostellers, llevadores; associació o repartició de beneficis amb les mateixes persones; acceptació d'una comissió per la prescripció de medicaments o d'aparells, per l'envio a un sanatori o a un balneari. El caràcter clandestí de semblants procediments demostra suficientment que els mateixos autors els consideren inapropiats.

IV L'acord amb els empírics, sots forma de prescripció de *remeis secrets*, o la col·laboració amb els *curanderos* o els *sonàmbuls*, constitueix més que una incorrecció, car està castigat pel Codi penal com delictes de complicitat d'estafa.

B—DEURES DEL METGE AMB LA CLIENTELA

V. Excepte el cas en què l'humanitat constitueix per a ell un deure, els de compromisos anteriors o de requeriment judicial, el metge té el dret de rebutjar els seus *cuidados* a un malalt. Per contra, des de que ell accepta, contrau certes obligacions.

VI. El malalt compta amb els millors cuidados, raó per la qual, el metge té l'obligació d'*estar al corrent* del moviment científic; tota negligència de la seva part pot ésser considerada com una falta.

Qualsevol que fos la posició social del client, la *frequència de les visites*, tret de demanda expressa dels interessats, serà funció relativa a la gravetat del cas. És tan criticable l'espaiar o escurçar els exàmens, com multiplicar visites i prescripcions, o induir a *consultacions* o *intervencions evitables*. El metge deu ésser sumament escrupulós sobre aquest punt, tant més, que la majoria de les vegades no té altre control que el de la seva consciència.

VII. Confident obligat del malalt, el metge està obligat a guardar el *secret* de tot lo que ell ha vist, entès o comprès del fet de la seva professió. Aquesta discreció deu ésser observada fins en els llibres de comptes, en la redacció de les observacions científiques o dels certificats de defunció.

VIII. El malalt té dret d'exigir la veritat en lo que concerneix al seu estat; particularment pot demanar tots els certificats que consideri necessaris, a càrrec pel metge de no fer constar més que les comprovacions rigorosament exactes. Un certificat de *complacència* constitueix una falsa declaració.

C. DEURES DEL METGE AMB LES COL·LECTIVITATS

IX. Públiques o privades, diverses col·lectivitats tenen recurs al metge. Sol·licitat d'entrar en *relacions* amb elles, ell deu dirigir el seu interlocutor al Sindicat, del qual fa part, que és el sol autoritzat i que té la independència necessària per a defensar, en un cas particular, els interessos professionals col·lectius.

X La dignitat del Cos mèdic, la bona confraternitat i l'interès ben comprès del malalt, exigeixen que no sigui discutit el dret d'aquest a la *lliure elecció* del